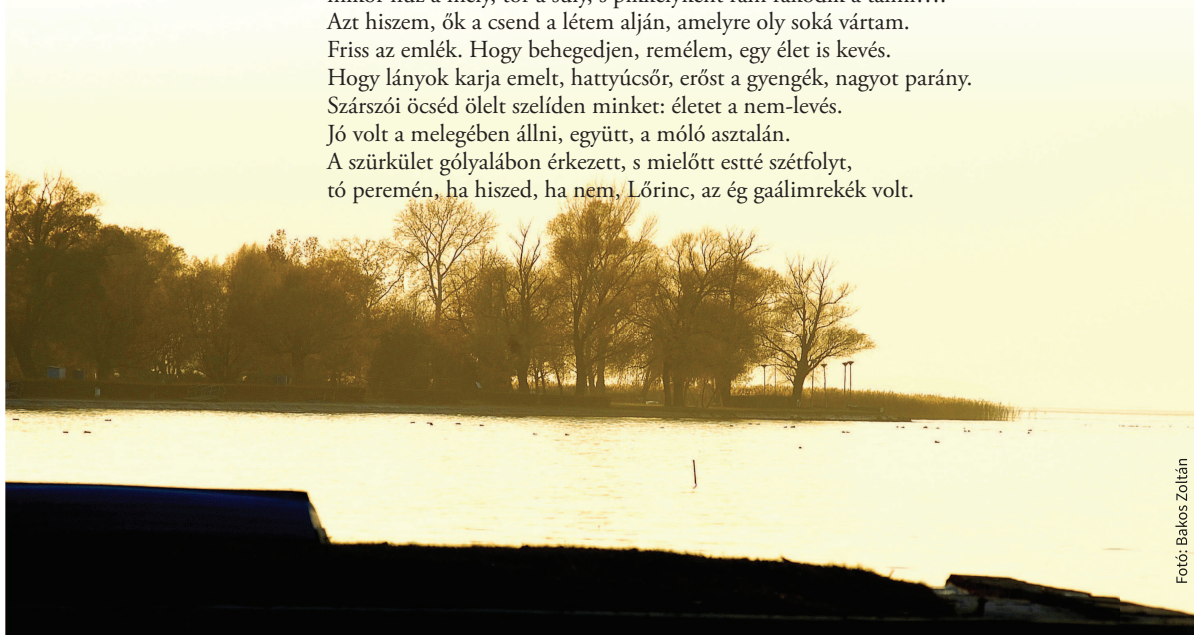

Szentmártoni János

A FÖLDVÁRI MÓLÓN

Lányom ajándék verssorára

Sétálunk a sötét Balaton partján, léptünk az avarban zörög.
 A faszor végén partra vonszolt hajók sárkánytest-kőárnyai.
 Fejünk fölött vadkacsákra irigy sirály lebeg, rikoltva elpörög.
 Kenyérosztó kezünk pihenni tér, mihaszna kéz: nem tud ártani.
 Egy hatyú, mozgó festmény, a szürkület faláról némán leválik,
 szemünk sarkában fehérlik széttárt szárnyal, amíg a mólóhoz érünk.
 Lassan sérthetetlenek leszünk, az éj majd hiába talál itt:
 már csak kabátunk lobog – mi kísértetjárta szél fölött fénylünk,
 hová csak lombzúgás, s az árbochrüderdő üveghangja hallik.
 Így képzelegtem, mialatt mólócsúcsig vittek lassú lépteink.
 Hullámmorajra épült életünk – a képzelet megbicsaklik,
 mert nyugalom oltja ki a láz izzósorát, száraz vétkeink.
 A lélek nem kapaszkodik tovább, nincs hová, hisz ő itt minden.
 A test csak áll fáradt-boldogan ebben az őszben legbelül.
 A tekintet már messze jár: túllát halálon, reményeinken,
 s mint a sirály, elpörög, egy magányos csónak orrán megül.
 Miként vágtam át idáig, miféle szél hozott, miféle érdem?
 Hányszor jártam rossz uton, önhittség vakító világvárosában,
 rögeszmék tömegsírjából hányszor kellett magamat kitépnem,
 s hányszor hagytak cserben, kőcipőkön járók, vigyoruk sarában.
 Ugyan miféle kések faragtak és miféle hajnalok,
 miféle ég szippant föl megannyi csillagával, istenével,
 hogy én: a félelem-nehéz, a sors-nehéz, most oly könnyű vagyok,
 hogy a széttárt szárnyú hatyú is elbír parázsló csőrhegyével?
 A látomás, mint a szesz, mely lángolt, rólunk lassan elpárolog.
 A tömör, hullám-nyaldosta kövekhez képest a könnyűség marad.
 Az utolsó büfé bizonytalan fénycsíkján egy részeg tántorog.
 Felszerelt horgász középkori zörgéssel utunkon áthalad.
 S én arra gondolok, míg damilján időnk látom átvillanni,
 kik zuhanásom torkát metszik, hogy óvjam két szerelmes társam,
 mikor húz a mély, tör a súly, s pikkelyként rám rakódik a talmi...?
 Azt hiszem, ők a csend a létem alján, amelyre oly soká vártam.
 Friss az emlék. Hogy behegedjen, remélem, egy élet is kevés.
 Hogy lányok karja emelt, hatyúcsőr, erőst a gyengék, nagyot parány.
 Szárszói öcséd ölelt szelíden minket: életet a nem-levés.
 Jó volt a melegében állni, együtt, a móló asztalán.
 A szürkület gólyalábon érkezett, s mielőtt estté szétfolyt,
 tó peremén, ha hiszed, ha nem, Lőrinc, az ég gaálímrekék volt.

Fotó: Bakos Zoltán